

Arrest

nr. 322 192 van 24 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [N.A.R.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 21 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in [D.F.], een dorp in de Pakistaanse provincie Khyber Pakhtunkhwa, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek naar Afghanistan in oktober 2018. Na een verblijf van zeven maanden in [Q.] district, gelegen in de Afghaanse provincie Laghman, besloot uw familie om terug te keren naar Pakistan waar u bleef tot aan uw vertrek richting Europa. In Pakistan bent u tot de vierde graad naar school geweest. U volgde ook koranlessen en ging soms mee naar de katoenwinkel van uw vader in Pakistan. Uw ene broer is op heden vermist. Uw beide ouders, vier broers en twee zussen wonen momenteel in Pakistan maar waar precies weet u niet.

Uw problemen kwamen er toen uw achterneven in augustus 2018 de boer benaderden die de velden van uw ooms en vader bewerkte. Die neven zeiden dat ze de gronden wilden innemen. De boer belde toen naar uw oom om te zeggen wat uw achterneven gingen doen. Uw oom besprak dit met uw vader en er werd besloten dat jullie zouden terugkeren naar Afghanistan. Enkele dagen later keerden jullie met zijn allen, de volledige familie, terug naar Afghanistan. Nadat jullie één maand in Afghanistan waren werden jullie door middel van een brief bedreigd. Jullie werd gezegd om de gronden te verlaten en als jullie het niet deden dan gingen ze met jullie afrekenen. Daarop besloten uw vader en oom om de dorpsouderen te verzamelen zodat het besproken kon worden met de achterneven. Twee of drie keer werden de dorpsouderen gestuurd naar de achterneven maar ze weigerden elke keer om samen te zitten. De dorpsouderen zeiden dan dat het beter was voor jullie om een verzoek in te dienen bij de overheid. Door spionnen van de taliban zijn uw achterneven te weten gekomen dat jullie ze wilden aanklagen. Vier maanden passeerden en dan werd jullie huis aangevallen. Uw vader en twee ooms zaten in de bezoeker ruimte. Uw vader raakte gewond en uw twee ooms kwamen om het leven bij deze aanval. Na dit incident gingen uw twee oudste broers klacht indienen bij het districtshuis. Ze zeiden in het districtshuis dat ze hun best gingen doen om de moordenaar te arresteren. Eén maand na het incident werden jullie opnieuw bedreigd door middel van een brief. Als jullie de gronden niet afstonden dan gingen ze jullie opnieuw aanvallen en jullie familie vermoorden. Uw vader keerde toen, na een paar dagen, terug naar huis en uw moeder zei dat jullie opnieuw bedreigd waren. Ze vertelde dat de waarde van de gronden niet meer waard is dan het leven van haar kinderen en er werd besloten om terug te keren naar Pakistan. Drie maanden, nadat jullie teruggekeerd waren naar Pakistan, verdween uw oudere broer [M.K.]. Uw vader zocht naar hem maar vernam niks van hem. Uw vader was toen bang voor u omdat u dan de verantwoordelijke voor de familie was. U verliet Pakistan anderhalve maand na de verdwijning van uw oudste broer.

U verliet Pakistan in het jaar 2019 en reisde op illegale wijze naar België waar u op 1 september 2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door deze achterneven.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Uw originele oude en recente taskara (= Afghaans identiteitsbewijs), uw originele ACC-kaart (Afghan citizen kaart) van Pakistan, foto's van uw overleden ooms, twee originele dreigbrieven, een originele petitie van de dorpsouderen, de originele enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd werd, kopieën van vier broers hun ACC-kaart en foto's van uzelf en uw vermiste broer in Pakistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst is het merkwaardig dat u initieel, bij uw eerste registratie op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), liet optekenen dat u geboren was in [D.M.], een dorp gelegen in het district [Q.] van de Afghaanse provincie Laghman (Administratief dossier – Registratie verzoek om internationale bescherming, I.). Later verklaarde u immers geboren te zijn in Pakistan en daar altijd gewoond te hebben tot 2018, toen u naar Afghanistan verhuisde en er zeven maanden woonde vooraleer u terugkeerde naar Pakistan (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 5, 10). Het CGVS dient u er echter op te wijzen dat het weinig ernstig is dat u er niet in geslaagd bent om consistent te zijn over uw geboorteplaats. Volledigheidshalve kan hierbij nog vermeld worden dat op de door u neergelegde documenten van uw broers te lezen staat dat ze afkomstig zijn uit het district [A.] van de provincie Laghman (zie groene map, administratief dossier), vreemd genoeg een ander Afghaans district dan [Q.], waar u van stelt dat daar uw familie van afkomstig is.

Daarenboven zijn er ook indicaties die doen vermoeden dat u niet, in tegenstelling tot wat u beweert, dermate lang in Pakistan gewoond zou hebben, laat staan er geboren bent. Zo kon u, naast een recente taskara, ook een oude taskara, in de vorm van een boekje, neerleggen op het CGVS (CGVS, p. 3, Administratief dossier – Groene map, stuk 1). Dit is echter merkwaardig aangezien dit een zeer oud document betreft en u volgens uw verklaringen toen niet woonachtig was in Afghanistan. Uw verklaringen liggen dan ook niet in lijn met hoe u aan deze taskara geraakt bent. U kon dit document logischerwijze immers enkel bemachtigen indien u aanwezig was in Afghanistan, hetgeen in tegenspraak is met uw verklaringen dat u geboren bent in Pakistan.

Daarnaast is het zeer onlogisch dat u geen enkel woord Urdu, de officiële nationale taal van Pakistan, spreekt. Nochtans woonde u, althans volgens uw verklaringen, zeventien jaar in Pakistan en dit in een gewoon dorp (CGVS, p. 6). Daarnaast bent u ook tot de vierde graad naar een private school geweest waar naast Afghanen ook Pakistanen gingen (CGVS, p. 7). Bijgevolg kan er verwacht worden dat u toch een bepaalde basiskennis zou hebben van het Urdu. Indien u zelfs erg slecht bent in talen dan nog kan verwacht worden dat u bepaalde woorden kent, in casu quod non.

Dat u ook geen enkele Pakistaanse TV zender bij naam kan noemen is merkwaardig. Er kan immers verwacht worden dat u de naam van bepaalde kanalen, desondanks het niet hebben van een tv, ooit wel opgevangen zou hebben (CGVS, p. 21). U leefde immers in een Pakistaans dorp en maakte deel uit van het maatschappelijk leven, u ging er naar school, naar de madrassa en hielp uw vader met zijn winkel (CGVS, p. 6).

Verder houdt het ook weinig steek dat u op heden geen idee hebt waar uw familie momenteel verblijft in Pakistan. Dit omdat uw vader het niet wil zeggen tegen u (CGVS, p. 4). Het is echter volstrekt onduidelijk waarom uw familie niet zou zeggen tegen u waar ze wonen. Het is immers de logica zelve dat u over dergelijke informatie beschikt indien u vaak, zoals bij u het geval is, contact hebt met uw familie (CGVS, p. 3-4). Temeer het ook aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om een zo volledig mogelijk zicht te bieden op zijn netwerk, iets waar u gelet op het voorgaande niet in slaagt. Wat er ook van zij, voorgaande vaststellingen wekken het vermoeden dat u geen klare wijn schenkt aangaande uw eerdere verblijfplaatsen en deze van uw familie voor uw komst naar België. Dit element vormt nochtans een cruciaal element om uw nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Uw problemen zijn immers onlosmakelijk verbonden met uw herkomst. Het Commissariaat-generaal dient u er daarom op te wijzen dat deze vaststellingen reeds op ernstige wijze afbreuk doen aan uw algehele geloofwaardigheid.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door uw achterneven, zijnde leden van de taliban. Dit omdat deze neven jullie gronden willen maar uw familie deze niet wilden afstaan. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Eerst en vooral bent u er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat uw achterneven werkelijk leden van de taliban zijn. Zo zegt u dat het taliban zijn omdat ze jullie gronden wilden afpakken. Verder kan u echter niks zeggen over dat beweerde lidmaatschap bij de taliban. Zo weet u enkel dat het leden van de taliban zijn maar wat hun functie bij de taliban precies is weet u niet (CGVS, p. 12). Het CGVS dient u er op te wijzen dat het weinig doorleefd is dat u zo weinig kan vertellen over de personen ten aanzien van wie u een vrees inroept. Er kan immers verwacht worden dat u beter zou weten met wie u te maken heeft, temeer dit verre familie van u is.

Het Commissariaat-generaal stelt zich verder ernstige vragen omtrent uw verklaringen aangaande het gedrag dat uw neven gesteld zouden hebben in Afghanistan. Zo mag het ten stelligste verbazen dat het zolang geduurd heeft vooraleer uw achterneven beslag wilden leggen op de grond van uw familie. Zo was het pas in 2018 dat deze neven de boer, die de velden bewerkte, benaderd zouden hebben en dat de problemen begonnen. Er kan nochtans verwacht worden dat uw achterneven niet zolang, - meer dan twintig jaar-, aangezien uw 26-jarige oude broer verhuisde met uw ouders toen hij zes maand oud was (CGVS, p. 4), zouden wachten om een stuk grond te claimen waarvoor ze zouden moorden (CGVS, p. 9). Indien dit stuk grond werkelijk zo belangrijk was voor deze achterneven dan zou het logischer zijn mochten ze er, gezien jullie zogezegde jarenlange afwezigheid, veel vroeger naar gevraagd hebben of beslag hebben op gelegd, in casu quod non. Een en ander laat vermoeden dat u de zaken niet waarheidsgetrouw voorstelt.

Verder is het weinig logisch dat uw achterneven nooit gesproken hebben met uw ooms en vader (CGVS, p. 14). Nochtans kregen ze hiervoor meermaals de kans aangezien de dorpsouderen bereid waren om te bemiddelen tussen uw familie en de achterneven. De achterneven hadden nochtans niks te verliezen bij dergelijke bemiddeling. Nadien konden ze immers het resultaat betwisten mochten ze dit wensen. Doordat uw achterneven keer op keer weigerden om samen te zitten met uw ooms en vader plaatsten ze zichzelf in een slecht daglicht (CGVS, p. 9). Zo gingen ze immers in tegen de gebruiken en normen van de Afghaanse samenleving, iets wat weinig waarschijnlijk is aangezien leden van de taliban over het algemeen erg conservatief zijn en zich veelal vasthouden aan dergelijke praktijken.

Daarenboven mag het ook ten stelligste verbazen dat er vier maanden voorbij gingen nadat de achterneven te weten kwamen dat jullie een klacht gingen indienen bij de overheid. Er kan immers verwacht worden dat de neven veel sneller wraak zouden nemen op jullie. Dat er nu vier maanden niks gebeurde is weinig aannemelijk gelet op de door u geschetste situatie. Zo waren jullie al bedreigd door de achterneven nadat

jullie één maand in Afghanistan waren. Het weet bijgevolg niet te overtuigen dat ze dan nog eens vier maanden zouden laten passeren vooraleer ze jullie werkelijk zouden aanvallen. Ze dienen toen immers al veel eerder geweten te hebben dat uw familie de gronden niet zomaar ging afstaan aangezien jullie reeds heel wat stappen ondernomen hadden om dit te voorkomen (CGVS, p. 9).

Het Commissariaat-generaal stelt zich tevens ook ernstige vragen omtrent uw verklaringen aangaande het gedrag dat uw familieleden gesteld zouden hebben in Pakistan en Afghanistan. Zo is het onder meer merkwaardig dat er onmiddellijk besloten werd om met de ganse familie terug te keren naar Afghanistan en Pakistan te verlaten. Het is immers een erg drastische beslissing om op enkele dagen tijd alles achter te laten wat je heel uw leven gekend hebt (CGVS, p. 13). Jullie wisten bovendien ook niet of Afghanistan leefbaar zou zijn voor jullie aangezien deze achterneven bij de taliban zaten (CGVS, p. 12). Bijgevolg zou het logischer geweest zijn mochten jullie iemand van de familie voorop gestuurd hebben. Dit om het dispuut met de achterneven op te lossen en dan te zien of jullie daar werkelijk konden gaan wonen. De toenmalige volatiele situatie in Afghanistan indachtig, past de door u geschilderde gang van zaken met andere woorden niet in een logisch geheel.

Het voorgaande, zijnde dat jullie blijkbaar niet snel genoeg konden terugkeren naar Afghanistan, is tevens absurd aangezien jullie na slechts zes maanden al besloten om terug te keren naar Pakistan (CGVS, p. 5, 9, 22). Nochtans bleek uit uw verklaringen dat jullie slecht behandeld werden door de overheid in Pakistan. Zo vielen ze jullie lastig en ze vroegen geld. Het leven was daar moeilijk voor jullie (CGVS, p. 9, 17). Bijgevolg mag het dus ten stelligste verbazen dat jullie besloten om terug te keren naar Pakistan, temeer eigenlijk bleek dat er nog alternatieve opties waren. Zo zei uw moeder dat een stuk grond niet meer waard is dan het leven van haar kinderen (CGVS, p. 9, 11). Gelet op dit is het volstrekt onlogisch waarom het stuk grond niet gewoon afgestaan werd aan de achterneven. Zo zouden alle problemen in Afghanistan in één klap opgelost geweest zijn waardoor jullie er, eventueel op een andere plaats, een nieuw leven konden uitbouwen. Daarenboven bleek ook dat jullie eigenlijk niks aan de gronden hadden wanneer jullie naar Pakistan teruggekeerd waren. Zo verklaarde u dat de gronden na jullie vertrek in handen van de toenmalige overheid kwamen waardoor jullie ze niet konden bewerken (CGVS, p. 11).

Uw verklaringen over wat gebeurd zou zijn nadat jullie terug in Pakistan waren houdt tevens weinig steek. Zo is het erg merkwaardig dat uw oudere broer [M.K.] plots verdween in Pakistan en dat jullie nadien niks meer gehoord hebben van hem (CGVS, p. 4, 9, 10). Nochtans kan verwacht worden dat als zijn verdwijning gelinkt is aan uw problemen dat u er toch op zijn minst iets van vernomen zou hebben. Nu hebben jullie enkel een vermoeden dat de achterneven iets met zijn verdwijning te maken hebben (CGVS, p. 11). Nochtans kan verwacht worden dat uw achterneven eerder uw vader zouden viseren aangezien hij degene is die mede eigenaar is van de gronden en niet jullie, zijn zoons. Dat uw vader verder geen problemen gekend heeft is merkwaardig en ligt evenmin in lijn met de door u geschetste context (CGVS, p. 17). Dat de verdwijning van uw broer iets te maken zou hebben met het beweerde dispuut in Afghanistan heeft u niet aannemelijk weten te maken, het betreft zuivere speculatie van uwentwege. Gelet op het voorgaande dient ook gesteld te worden dat het enigszins onduidelijk is waarom u Pakistan moest ontvluchten. Zo kan niet gesteld worden dat u meer gevaar liep dan uw familieleden. Zo beweert u zelf wel dat u verantwoordelijk werd voor het gezin maar deze bewering houdt geen steek (CGVS, p. 10). Zo wordt er toch gewoon iemand anders binnen uw familie de verantwoordelijke voor het gezin als u er niet langer bent. Ook, zoals reeds aangehaald, zou het de logica zelve zijn mochten de taliban uw vader viseren in plaats van u of uw broers (zie supra).

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 22). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, weinig plausibele verklaringen aflegde en de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielsrelaas.

Met betrekking tot de door u neergelegde documenten inclusief de dreigbrieven (Administratief dossier – Groene map, stuk 1 t.e.m. 9), moet, in het licht van de bovenstaande observaties, gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse en Pakistan documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1 & 2). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afgaanse en Pakistaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door

Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse en Pakistaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

De door u neergelegde foto's van uw twee ooms om aan te tonen dat ze overleden zijn evenmin bij machte om bovenstaande vaststellingen om te buigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 2). Op basis van deze foto's kan immers niet afgeleid worden dat dit uw ooms betreft. Daarenboven kan op basis van een foto ook niet afgeleid worden wat aan de basis van hun dood ligt. De foto van u en uw vermiste broer [M.K.] is eveneens niet bij machte om voorgaande conclusies om te buigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 10). Zo toont dit enkel aan dat er een bepaalde band bestaat tussen u en hem maar uw herkomst en dat hij vermist is kan niet bevestigd worden door deze foto's.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft

verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 6 januari 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024.
- EUAA “Afghanistan Country Focus”, november 2024

Verzoeker heeft op 13 januari 2025 nog een aanvullende nota neergelegd “om zijn integratie in België aan te tonen” en om te bewijzen dat zijn neef S.K.N., een filmregisseur, die, volgens hem, bekend staat als een mensenrechtenactivist, in België een verblijfsvergunning heeft verkregen. De volgende stukken worden toegevoegd:

- attest inzake professioneel verleden in België;
- zeven foto's inzake vrijetijdsbesteding;
- inschrijvingsbewijs taalonderricht;
- blanco strafregister;
- drie aanbevelingsbrieven van collega's;
- brief van S.K.N., met kopie van zijn verblijfstitel.

Ter terechtzitting wordt door verzoeker ook nog een USB-stick neergelegd met foto's van de reeds bij de aanvullende nota gevoegde documenten en foto's en filmpjes aangaande zijn vrijetijdsbesteding.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus aflegde en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld verdrag heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker voor zijn aankomst in België door tal van Europese landen reisde (Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk). Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en dat hij het resultaat van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker houdt in wezen voor dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden omdat achterneven, die behoren tot de taliban, aanspraak maken op gronden die, volgens hem, aan zijn familie toebehoren en zijn familie deze gronden initieel niet wenste af te staan.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen bewijskrachtig stuk aanbrengt waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat het gezin waartoe hij behoorde eigendomsrechten zou kunnen laten gelden ten aanzien van gronden in Afghanistan. Verzoeker brengt weliswaar twee dreigbrieven en een stuk van de dorps-ouderen aan, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat zijn vader en ooms die met hem in Pakistan verbleven de rechtmatige eigenaars zouden zijn van gronden in Afghanistan. Het gegeven dat in dreigbrieven wordt geëist dat zij bepaalde gronden zouden verlaten, impliceert immers niet dat zij eigenaar waren van deze gronden. Daarenboven heeft verweerder er terecht op gewezen dat de bewijswaarde van deze stukken hoe dan ook bijzonder relatief is, aangezien corruptie in Afghanistan wijdverbreid is en er veel valse documenten in omloop zijn. Deze overweging vindt steun in een door verweerder bij het administratief dossier gevoegd rapport. Ook uit de verklaringen die verzoeker aflegde (cf. gehoorverslag CGVS van 13 oktober 2021, blz. 11) kan niet worden afgeleid dat één van de leden van het gezin waartoe hij in Pakistan behoorde nog aanspraken kon maken op de gronden waarover er volgens hem een geschil ontstond. Hij stelde immers dat deze gronden, toen zijn familie voor het eerst naar Pakistan vertrok – een vertrek dat hij situeert in 1995 (cf. gehoorverslag CGVS van 13 oktober 2021, blz. 4) – door de Afghaanse overheid in beslag werden genomen. Hij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er nog enig conflict omtrent het eigendomsrecht van gronden met verwanten die in Afghanistan verbleven kan zijn geweest. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoekers vader en twee ooms die in Pakistan woonden toch nog aanspraak zouden kunnen maken op gronden in Afghanistan, dan is het toch totaal onaannemelijk dat het gezin waartoe hij behoorde na een verblijf van meer dan twintig jaar in Pakistan plotseling alles in dat land zou achterlaten om zich opnieuw naar Afghanistan te begeven omdat andere personen ook rechten zouden willen laten gelden op een stuk grond waarvan zij meenden eigenaar te zijn. Verzoeker gaf immers aan dat zij in Pakistan niet in een

vluchtelingenkamp dienden te verblijven, maar in een dorp konden wonen (cf. gehoorverslag CGVS van 13 oktober 2021, blz. 6) en dat zij financieel rondkwamen met de inkomsten die zij hadden uit een handelszaak (cf. gehoorverslag CGVS van 13 oktober 2021, blz. 7). Aangezien verzoekers familie een nieuw leven opbouwde in Pakistan, om op die wijze aan de oorlog in Afghanistan te ontsnappen, is het niet geloofwaardig dat het volledige gezin zonder meer naar Afghanistan, een land waar op het ogenblik dat hij de terugkeer situeert (2018) nog gevechten waren, zou terugkeren. Dit geldt des te meer nu verzoeker stelde dat de grond waarover een discussie zou bestaan slechts vier jerib (iets meer dan tachtig are) groot was (cf. gehoorverslag CGVS van 13 oktober 2021, blz. 11) en dat zijn vader deze grond nog diende te delen met zijn broers (cf. gehoorverslag CGVS van 13 oktober 2021, blz. 12). Verweerder heeft er terecht op gewezen dat het logischer zou zijn geweest dat, indien er werkelijk een discussie over de eigendom van een stuk grond was, één iemand zich naar Afghanistan zou hebben begeven om het eigendomsdispuut uit te klaren. Tevens moet nog worden gesteld dat, zelfs in het geval verzoekers vader eigenaar zou zijn van een stuk grond in Afghanistan en verwanten in dat land deze grond, na bedreigingen, in handen kregen, heden niet blijkt dat verzoeker zelf nog enig risico loopt dat zijn verwanten in Afghanistan enige actie tegen hem zullen ondernemen. Deze verwanten hebben, indien verzoekers verklaringen inzake de bedreigingen en de aanslag op zijn vader en ooms correct zouden zijn – wat geenszins blijkt – namelijk hun doel al bereikt. Verzoeker stelde immers dat zijn moeder verklaarde dat de grond minder belangrijk was dan het leven van de gezinsleden en dat werd besloten om terug te keren naar Pakistan. Verzoeker beweert nog dat één van zijn broers in Pakistan is verdwenen, maar er blijkt niet dat zijn verwanten in Afghanistan of leden van de taliban hiermee iets te maken hebben. Verzoeker verklaarde ook in Afghanistan met niemand anders dan zijn achterneven problemen te hebben (cf. gehoorverslag CGVS van 13 oktober 2021, blz. 11). Volgens verzoekers verklaringen heeft zijn vader, die eigenaar zou zijn van de betwiste grond, nog verschillende kinderen die bij de ouders bleven, zodat het niet geloofwaardig is dat alleen verzoeker naar Europa zou dienen te vluchten. Indien zijn achterneven zijn gezinsleden nog zouden kunnen treffen, nadat zij zich opnieuw in Pakistan hadden gevestigd, kon worden verwacht dat zij samen met hem zouden zijn vertrokken. Er blijkt uit verzoekers relaas, inzake een betwisting aangaande de eigendom van gronden, daarenboven hoe dan ook niet dat hij wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging dreigt te worden vervolgd.

Verzoeker voert aan dat hij tal van documenten aan verweerder overmaakte om zijn relaas te onderbouwen. Verweerder heeft evenwel rekening gehouden met deze documenten en er wordt niet aangetoond dat diens argumentatie om aan te geven dat deze stukken op zich niet toelaten te besluiten dat hij een internationale beschermingsstatus behoeft incorrect of onredelijk is of dat verweerder de verplichting die, gelet op artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, op hem rust niet heeft gerespecteerd en hierdoor een incorrecte beslissing nam. Verzoekers bewering dat er actueel een gebrek aan gedetailleerde, betrouwbare en objectieve informatie aangaande de situatie in Afghanistan is, leidt niet tot het besluit dat verweerder verzoekers asielrelaas niet deugdelijk heeft onderzocht of verkeerdelijk tot het besluit kwam dat zijn toelichtingen en de aangebrachte stukken niet toelaten te concluderen dat hij nood heeft aan een internationale beschermingsstatus. Zijn citaat uit een rapport van het UNHCR van februari 2022 laat hier niet anders over denken. Uit de door verweerder aangebrachte verslagen blijkt daarenboven dat er voldoende informatie beschikbaar is om de situatie in Afghanistan te kunnen beoordelen.

Verzoekers uiteenzetting dat de onduidelijkheid omtrent zijn geboorteplaats kan worden verklaard indien zijn profiel in aanmerking wordt genomen en rekening wordt gehouden met een miscommunicatie wijzigt niets aan het voorgaande. Zijn betoog dat het gegeven dat hij in Afghanistan aanwezig is geweest om bepaalde documenten te verwerven houdt niet in dat hij er ook woonde. Zijn standpunt dat zijn profiel het gebrek aan kennis van het Urdu en kennis omtrent bepaalde aspecten van het leven in Pakistan, zoals de naam van televisiezenders, kan rechtvaardigen en zijn verwijzing naar een verslag waarin wordt aangegeven dat personen die betrokken zijn bij eigendomsdisputen “mogelijk” een beschermings-status behoeven doen evenmin afbreuk aan het voorgaande.

Verzoeker stelt, los van de voorgehouden problemen inzake een dispuut omtrent een stuk grond, dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij slechts drie maanden van zijn leven in dat land heeft verbleven en hij is verwesterd.

De Raad merkt op dat verzoekers toelichting dat hij opgroeide in Pakistan en slechts kortstondig in Afghanistan heeft gewoond op zich niet toelaat te concluderen dat hij zou zijn “verwesterd” of dat hij, omdat hij dreigt op te vallen, enig risico zou lopen in het land waarvan hij de nationaliteit stelt te hebben. In dit verband moet worden aangegeven dat verzoeker verklaarde in 2018 uit vrije wil vanuit Pakistan, naar Afghanistan te zijn gereisd (cf. gehoorverslag CGVS van 13 oktober 2021, blz. 9). Zijn standpunt dat hij voorheen niet in dit land verbleef vormde toen op zich schijnbaar – indien zijn verklaringen een juiste weergave van de realiteit zijn – geen beletsel om zich naar dat land te begeven met de wil om er zich, in een regio waar de taliban actief waren, te vestigen. Verzoeker, een soennitische moslim (cf. gehoorverslag DVZ van 29 oktober 2020, blz. 6), gaf bovendien aan te zijn opgegroeid in een Afgaans gezin. Hij verklaarde geen Urdu te kunnen spreken (cf. gehoorverslag CGVS van 13 oktober 2021, blz. 20), wat impliceert dat hij

dus voornamelijk met Afghaanse burgers die ook Pashtu spraken omging. Hij lichtte ook toe dat in het gebied waar hij verbleef “*allemaal Pastoenen*” woonden (cf. gehoorverslag CGVS van 13 oktober 2021, blz. 20). Hij is het dus gewoon om te leven binnen een gemeenschap waar Pashtu wordt gesproken. Verzoeker verklaarde in Pakistan koranlessen te hebben gevolgd en verduidelijkte ook dat hij tot het vierde jaar naar een madrassa ging (cf. gehoorverslag CGVS van 13 oktober 2021, blz. 6). Er mag dus ook van worden uitgegaan dat hij vertrouwd is met regels die voortvloeien uit de koran. Er is bijgevolg geen reden om aan te nemen dat verzoeker, omdat hij in Pakistan zou hebben verbleven, in Afghanistan als afwijkend zou worden beschouwd. Het door verzoeker aangebrachte citaat uit een artikel van het UNHCR is in de mate dat het de situatie van meisjes en vrouwen in Afghanistan betreft verder irrelevant, nu er geen discussie bestaat omtrent het feit dat verzoeker een man is en zich ook als man gedraagt.

Verzoeker voert in zijn aanvullende nota nog bijkomend aan dat hij een risico loopt bij terugkeer naar Afghanistan omdat hij enige tijd in België heeft verbleven.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99). Zijn verwijzing naar verslaggeving omtrent individuele gevallen waarbij personen die uit het buitenland terugkeerden en van wie niet blijkt dat zij een profiel hebben dat vergelijkbaar is met het zijne het slachtoffer werden van geweld en zijn bedenking dat de taliban onvoorspelbaar zijn laten hier niet anders over denken.

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Pakistan te hebben gewoond en over een taskara en een door de Pakistaanse autoriteiten afgeleverde Afghan Citizen Card beschikt, ooit in België zou hebben verbleven. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat er voorheen grensovergangen waren waar het volstond een taskara voor te leggen om Afghanistan binnen te komen (cf. gehoorverslag CGVS van 13 oktober 2021, blz. 22). Zijn bemerking dat hij niet weet hoe de taliban zullen omgaan met personen die op de luchthaven van Kaboel een paspoort voorleggen dat werd afgegeven door een ambassade die nog trouw is aan het oude regime en hij niet weet of de taliban over een monitoringsysteem beschikken is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat hij effectief risico's loopt en een internationale beschermingsstatus behoeft.

Door te duiden dat hij tijdens zijn verblijf in België heeft gewerkt – wat hij aantoont met attesten inzake zijn professioneel verleden en met getuigenissen van werkmakkers – en dat hij taallessen volgde, door toe te lichten dat hij tijdens dit verblijf in België, heeft deelgenomen aan het uitgaansleven en alcohol heeft gedronken en door te beweren dat hij een “*romantische relatie*” heeft, toont hij niet aan dat hij in Afghanistan zelf enige handeling heeft gesteld waarvoor hij zou kunnen worden vervolgd of het slachtoffer zou kunnen worden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder moet worden onderstreept dat geenszins kan worden aangenomen dat de taliban van zijn activiteiten in België op de hoogte zouden kunnen zijn. Tevens dient te worden gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat werken in het buitenland of het aanleren van een andere taal door de taliban als strijdig met enige religieuze of andere regel wordt aangemerkt en dat verzoeker het bestaan van een “*romantische relatie*” niet aantoont. Inzake de foto's die verzoeker aanbrengt om aan te tonen dat hij in zijn vrije tijd graag op stap gaat en alcohol drinkt, moet bovendien worden gesteld dat deze duidelijk werden genomen om een door hem gewenst resultaat te verkrijgen en aan deze foto's – die niet meer zijn dan zelf gecreëerde overtuigingsstukken – door de Raad geen bewijswaarde kan worden toegekend. Op geen van deze foto's staat verzoeker trouwens afgebeeld terwijl hij duidelijk alcohol consumeert. Een foto waarop verzoeker staat afgebeeld terwijl een drankje wordt ingeschonken, een foto waarop iemand figureert met een niet nader identificeerbaar flesje in de hand en een filmpje van personen die rondlopen met een glas met daarin een vloeistof vormen geen bewijs van het drinken van alcohol.

Verzoeker toont voorts geenszins aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad dient te herhalen dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in een Afghaans gezin, dat hij Pashtu spreekt, dat hij een soennitische moslim is, dat hij religieus onderricht volgde, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij slechts iets meer dan vier jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse

denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Het door verzoeker aangebrachte uittreksel uit het strafregister, de foto van een huurcontract en de brief van S.K.N., waaromtrent geen nadere toelichting wordt verstrekt, leiden niet tot een ander besluit.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermings-status, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas en zijn verwijzing naar zijn gedrag tijdens zijn verblijf in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Er moet tevens worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN-mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg, van een strikte interpretatie van de sharia en van het opleggen van lijfstraffen, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaf immers aan dat zijn familie oorspronkelijk afkomstig is uit de provincie Laghman en uit de informatie waarover de Raad heden beschikt blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 52-61). Door erop te wijzen dat de machtsovername door de Taliban invloed heeft gehad op de beschikbaarheid van bronnenmateriaal en dat steeds moet worden uitgegaan van de meest recente informatie toont verzoeker niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken of dat verweerders vaststellingen, die waren gesterund op oudere informatie, niet

langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan. Tevens kan nog worden geconcludeerd dat de UNAMA in juni 2023 nog een duidelijk verslag heeft uitgebracht, waarin wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in heel Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31-35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz. 110-115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die ertoe nopen een ander standpunt in te nemen dan de commissaris-generaal.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijfen-twintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK